

КОСАЧ И ВЪЛК

ЛИТОВСКА ПРИКАЗКА

Превод от руски: Светослав Минков, 1954

chitanka.info

Един косач седял до крайпътния ров и си похапвал хлебец.
Изведнъж от гората изскочил един вълк, приближил се до косача и го попитал:

— Какво ядеш, човече?

— Хляб.

— Дай и аз да опитам.

Косачът отчупил късче от крайшника и го дал на вълка. Вълкът глътнал хляба, облизал се и рекъл:

— Вкусна храна имате вие, хората! Де да имах и аз всеки ден такава ядене!

— Че защо да нямаш! — казал косачът. — Посей си жито и яж, колкото търбухът ти иска.

— Виж ти! — зарадвал се вълкът. — Слушай, косачо, бъди добър, научи ме как се прави това.

Започнал косачът да учи вълка.

— Най-напред ще трябва да се изоре земята...

— И ще има ли хляб?

— Какво приказваш! — отвърнал косачът. — Земята ще трябва да се бранува, да се засее...

— И готово?

— Не, почакай — рекъл косачът. — През есента ще посееш зърното, то ще прекара зимата в земята, напролет ще поникне ръж, а през лятото...

— През лятото ще може да се яде!

— Какво ти ядене! Ръжта ще трябва да се ожъне, да се върже на снопи, да се събере на кръстци, вятърът да я провее, слънцето да я изсуши, тогава...

— Тогава ще има хляб! — извикал вълкът.

— Не, няма да има — казал косачът. — Ръжта ще трябва да се пренесе на хармана, да се овършее, да се отвее, да се закара на воденицата, да се смели на брашно...

— И да се изяде!

— Ех, вълчище — рекъл косачът, — много си бърз на яденето. Брашното ще трябва да се замеси, тестото — да втаса, да се сложи в пещта...

— Тогава ще има ли хляб?

— Да, тогава ще има хляб. Можеш да го ядеш.

Вълкът въздъхнал и казал:

— Не, не искам хляб. Той нещо не ми е по вкуса.

— А защо така? — попитал косачът.

— Много дълго ще трябва да чакам — отвърнал вълкът. — Я по-добре ме посъветвай как по-бързо да си напълня търбуха!

Помислил косачът и казал:

— Добре, иди хей на онова пасбище. Там пасе една стара кобила с жребчето си. Това жребче ще изядеш.

Зарадвал се вълкът и изтичал на пасбището.

Гледа — там пасат много коне и между тях се разхожда старата кобила с жребчето. Почакал вълкът, докато кобилата и жребчето се поотдалечат, и извикал:

— Хей, жребче, човекът ми заповяда да те изям!

— Тогава яж ме! — рекло жребчето и мигом се мушнало под корема на майка си.

Разсърдил се вълкът и заревал:

— Да не мислиш да играеш с мене на криеница!

И като скочил — право при кобилата. Вълкът — скок, а кобилата — чат! — един ритник. Търколил се вълкът на земята. Полежал, надигнал се и пак — скок! А кобилата — още един ритник! Едва не изпотрошила всички кокали на вълка.

Замъкнал се вълкът назад при косача.

— Не — казал, — и жребчето не ми е по вкуса.

— А защо така? — попитал косачът.

— Копитата на майка му са много големи и твърди.

Помислил отново косачът и рекъл:

— Добре. Върви на ливадата. Там пасе един овен. Неговите копита са по-малки.

Изтичал вълкът на ливадата. Видял овена и извикал:

— Слушай, овенко, човекът ми заповяда да те изям!

— Е, щом човекът е заповядал, няма какво да се прави — отвърнал овенът. — Само, моля те, не ме разкъсвай на парчета, братко вълчо, не ми разваляй кожата. Хайде да направим тъй: ти ще застанеш до плета, ще зяпнеш хубаво, а аз ще се засия и ще скоча право в гърлото ти.

Вълкът отишъл до плета, разкراчил нозе, раззинал уста и зачакал.

А овенът се засилил и — прас! — с рогата вълка по челото.
Паднал вълкът на земята. Два часа се търкалял в несвяст.
А овенът, разбира се, не бил глупав, затова и избягал.
Най-после вълкът се свестил. Отворил очи, обърнал глава
надясно, наляво, гледа — няма го овена. Станал вълкът и рекъл:
— Дали съм го изял или не съм го изял? Навярно съм го изял!...

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.